

W tym dziale opiszemy najpopularniejsze metody leczenia łuszczycy stosowane przez współczesną dermatologię. Dobór właściwej terapii przeciwłuszczycowej to prawdziwe wyzwanie. Przebieg choroby z reguły jest przewlekły, zdarzają się nawroty, czasowe lub nawet całkowite zaniki choroby.

W tej sytuacji to właśnie lekarz dermatolog powinien zdecydować o odpowiednim wyborze leku lub leków na łuszczycę. Dlatego też w tym dziale nie będziemy szczegółowo opisywać działania poszczególnych preparatów, ale raczej nakreśliśmy szkielet dostępnych rodzajów leczenia łuszczycy.

Zgodnie ze świętą zasadą, według której tylko i wyłącznie lekarz badający pacjenta może postawić diagnozę i dobrać odpowiednie leczenie, prosimy, abyście

traktowali ten dział w charakterze edukacyjnym i informacyjnym. W żadnym wypadku nie powinien być on rozpatrywany w charakterze zbioru porad medycznych.

LECZENIE

Ze względu na to, że przyczyna rozwoju schorzenia nie została ostatecznie rozpoznana, terapia z konieczności ogranicza się do leczenia objawowego. Życie chorego upływa pod znakiem maści, kremów i bandaży. Codzienna pielęgnacja – także w okresach remisji - obejmuje intensywne złuszczenie (do tego celu wykorzystuje się zazwyczaj preparaty zawierające kwas salicylowy w formie maści i oliwek), nawilżanie oraz zapobieganie nadmiernemu rogowaceniu naskórka poprzez zastosowanie miejscowych

rodków na bazie dziegciu i cygnoliny. Ta ostatnia wpływa bezpo

ś

rednio na syntezę DNA, zmniejszaj

ą

c aktywno

ś

ć prostaglandyn i w ten sposób ograniczaj

ą

c możliwo

ś

ci powstania odczynu zapalnego. W

ś

ród preparatów, które – dzięki swoim wła

ś

ciwo

ś

ciom immunomoduluj

ą

cym, przeciwbakteryjnym i przeciwzapalnym - skutecznie hamuj

ą

proliferację naskórka i reguluj

ą

procesy rogowacenia, wymienia się także pochodne witaminy D. W przypadku, kiedy zmiany ograniczaj

ą

się do niewielkiej powierzchni skóry lub dotycz

ą

obszarów odkrytych i wrażliwych na podrażnienia (jak twarz i szyja), z powodzeniem stosuje się makrolaktamy, czyli niesteroidowe kremy przeciwzapalne. Zmiany bardziej nasilone wymagaj

ą

wprowadzenia terapii steroidowej.

Jedną z metod najczęściej stosowanych w leczeniu łuszczycy jest również tzw.

fotokemioterapia (PUVA), polegaj

ąca na poddaniu pacjenta naświetla

niom promieniami UVA przy jednoczesnym podaniu

ś

rodków nasilaj

ą

cych ich działanie (tzw. psolarenów). Powszechnie wykorzystuje się także na

ś

wietlanie promieniami UVB.

Tam, gdzie terapia miejscowa nie przynosi pożądanych efektów, a zmiany łuszczycowe

przybieraj

ą postać umiarkowaną i ciężką,

konieczne jest wł

ą
czenie terapii ogólnej. Takie kompleksowe leczenie obejmuje podanie preparatów z grupy retinoidów (pochodnych witaminy A), cytostatyków, hamuj

ą
cych metabolizm kwasu foliowego lub cyklosporyny, która działa immunosupresyjnie i hamuje namnażanie się komórek skóry.

Niemal wszystkie z wymienionych terapii - zarówno miejscowych, jak i ogólnych - są jednak obci ażone

poważnymi skutkami ubocznymi. Dziegicie i cygnolina często wywołuj

ą
silne podrażnienia; leczenie steroidami – choć charakteryzuje się duż

ą
skuteczno

ś

ci

ą

- w dłuższym okresie czasu może doprowadzić do

ś

cieczenia skóry, zwiększenia jej podatno

ś

ci na infekcje, nasilenia częstotliwo

ś

ci nawrotów choroby, a także do uodpornienia na stosowane leczenie; chorzy poddawani na

ś

wietlaniom obserwuj

ą

u siebie przyspieszone starzenie się skóry, s

ą

także obarczeni zwiększonym ryzykiem wyst

ą

pienia nowotworów i zaćmy.

Wśród najczęstszych efektów ubocznych stosowania retinoidów, cytostatyków czy

cyklosporyny wymienia się niedokrwisto ść, biegunki i krwawienia z przewodu

pokarmowego, bóle mię

wysuszenie

przerzedzenie włosów. Rzadziej – leki mog

ą

uszkadzać szpik kostny, zaburzać funkcje nerek i w

ą

troby, a także zwiększać podatno

ś

ć na choroby nowotworowe. Ze względu na silnie toksyczne działanie wpływaj

ą

również na rozwój płodu, dlatego ich stosowaniu u kobiet w wieku rozrodczym powinna

bezwzględnie towarzyszyć skuteczna antykoncepcja (w okresie terapii i 2 lata po jej zakończeniu).